

for Hytteriet paa den meest muligt oeconomiske Maade. Det vil altsaa være Regjeringen muligt at iværksætte denne Forandring paa en oeconomisk Maade. Hvis ikke Loven vedtages, saa vil derimod Gæt af To stee, enten vil det blive paalagt de Districter, der tidligere have leveret Trækheste, at levere Rideheste istedetfor, eller, saafremt dette ikke kan paalægges dem, man vil blive nødt til at affinde sig med Districterne herom eller sælge disse Trækheste og købe Rideheste istedetfor. Det er ganske ligefrem, at naar man paa denne Maade skal opfylde Hærlovens Bydende, saa vil det være en langt mere bekostelig Operation, end det vil være Tilfældet, naar man, som af Regjeringen paatænkt, udsætter som Joderheste endeel af Hytteriets Stamheste. Jeg har troet at maatte gjøre det ærede Thing opmærksom paa denne Omstændighed, og jeg skal i Forbindelse dermed bemærke, at der naturligtvis, saafremt Loven nu ikke vedtages, ikke vil være den samme Opfordring for Regjeringen til at forelægge den paany, som der har været til at forelægge den dennegang.

Solum: Som det vil sees af Udsalgets Erklæring, hører jeg til det Mindretal, som ikke har seet sig istand til indstille dette Lovforslag til Vedtagelse af Thinget. Grunden hertil er ikke den Forandring, der er steet i Landstthinget, ihvorvel jeg forøvrigt finder denne mindre heldig, men der er i saa Henseende tre Hovedbetragtninger, som have gjort sig gjældende hos mig. Den første er den, at det ikke har været muligt for mig at gjøre mig det klart, at Hærkornet saa at sige alene bør bære Udgifterne ved Udstationeringen af disse Heste. Den anden er, at jeg, som jeg udtalte det ved 3die Behandling her, frygter for, at Forandringen vil fordyre Forholdet, og den tredje er den, at jeg frygter for, at det vil blive slettere for Hæren. Jeg skal i al Rorthed søge at vise mine Grunde til, at jeg er kommen til disse Betragtninger. Hvad angaaer Hærkornstakten, da har jeg saavidt muligt gennemløst de Forhandlinger, som derom ere førte i 1851, og jeg har deraf faaet den Opfattelse, at Udrædningen dengang blev betragtet som en Byrde, der vel paahvilede Hærkornet, men hvorfor

der skulde gøres fuld Erstatning. Min Frygt for, at Forholdet skal blive dyrere for Hæren, er støttet paa, hvad der er hentydet til i Motiverne, nemlig at Udstationeringen skal stee igjennem Krigsbestyrelsen, og at der, som det, saavidt jeg erindrer, hedder, ikke skal tages Hensyn til, hvad der er billigst, men til at faae saadanne Joderværter, som ville pleie Hestene godt. Jeg antager, at det vil blive umuligt for Regimentscommandanten at kjende mere end den ene Halvdeel, hvorimod han saagodtsom ikke vil kjende den anden Halvdeel, og dermed troer jeg ikke at Hæren vil være tjent, thi den faaer ikke derved saa stor Garanti, som den for Diebliffet har. Det er af disse Grunde, at jeg ikke kan tiltræde Lovforslaget, men jeg skal ikke forkænge Discussionen, thi jeg antager, at de fleste ærede Medlemmer ere bestemte paa, i hvad Retning de ville stemme.

P. Petersen: De ærede Medlemmer, der høre til Mindretallet have nu angivet de Grunde, hvorfor de ikke kunne stemme for Forslaget, men efter hvad jeg kan skjønne, har ingen af dem anført Noget, som kunne bevæge os, der høre til Fleertallet, til at forandre vor Stemmegivning. Jeg hører ganske vist til dem, som ikke troe, at Loven har vundet ved den Forandring, den er undergaaet i Landstthinget, og jeg vil sige, at, hvis der havde været Tid til, at Udskiftet kunde blive ført tilbage til Landstthinget og der undergaae en Behandling, havde jeg ikke næret nogen Betænkelse ved at stille Forslag om, at Lovens § 5 igjen blev forandret; men Sagen er jo den, at der nu ikke er Andet at gjøre end enten at vedtage eller at forkaste Loven saaledes som den foreligger. Det er ganske vist ikke nogen stor Lov, men jeg holder mig overbeviist om, at de Forhandlinger, som ere førte om denne Sag, alligevel ere fulgte med stor Interesse af Folket, og jeg holder mig overbeviist om, at der blandt Befolkningen er et levende Ønske om at see denne Lov vedtagen, selv om det ikke skulde blive i den heldigste Stikelse. Jeg troer derfor ikke, at det vilde være heldigt, om vi nu sluttede denne langvarige og ganske vist i mange Henseender vanskelige Samling med at forkaste en Lov, som dog en stor Deel af Befolkningen